

Aar have været fremme oppe i Landstinget. Jeg skulde derfor tro og haabe, at man netop i Landstinget vil tillægge det, at der opnaas Enighed om dette Lovforslag, en meget stor Betydning for hele Sagens Fremme. Den Maade, hvorpaa den ærede Minister her i Lørdags søgte at paavise, hvorledes Landstinget dog umuligt kunde indlade sig paa noget af dette her, forekommer mig at staa i en noget daarlig Overensstemmelse med det Ønske, som utvivlsomt tillige var fremme hos den ærede Minister, om at være en Mægler mellem de to Ting. Den ærede Minister sagde, at han haabede, at der derigennem, at der forelagdes ogsaa andre Skattelovforslag, maatte opstaa saadanne Forhold, at det kunde lykkes Regeringen at opnaa en Overenskomst mellem de to Ting. Jeg synes, det er en underlig Indledning til en Mægling, at man begynder med at stramme en af Parterne op til, at han absolut og uvægerligt skal staa paa sine gamle Standpunkter. I og for sig er der ikke noget særligt overraskende deri, thi den Gang, da Skattelovene vare til første Behandling i Foraaret 1897, fremkom der fra den nuværende højtærede Finansminister og den nuværende højtærede Indenrigsminister en Række Ændringsforslag til disse Skattelove, og det blev gjort gældende, at hele den Stilling, som de to nuværende ærede Ministre indtog, aabenbart var lagt an paa at lægge Vanskeligheder i Vejen for disse Skattelove. Det blev da fra den Side sagt: Nej, aldeles ikke, det, vi ville, er netop at mægle mellem Folketinget og Landstinget. Den Gang var Stillingen den, at før der endnu var nogen Strid derom mellem Folketinget og Landstinget traadte de to nuværende ærede Ministre frem og gjorde adskillige Indvendinger mod Lovforslaget, medens de paastode, at det var for at mægle; men nu er Forholdet et ganske lignende. Nu foreligger Skattekommissionens Forslag, og ingen ved med Sikkerhed, hvorledes Landstinget vil stille sig dertil; man har endnu ikke hørt noget som helst om Landstingets Stilling dertil. Saa træder den ærede Finansminister frem og siger, at han vil mægle, og dette gør han paa den Maade, at han indbyder den anden Part i Forholdet, som endnu ikke har ytret sig, til Strid og til at sætte sig op mod Forslaget.

Den ærede Minister sagde angaaende Ministeriets Opfattelse af det foreliggende Skatteforslag først og fremmest: Dette er slet ingen Skattereform. Det, man her gør, er ikke, at man afskaffer nogle gamle Skat-

ter; tværtimod, man indfører nogle ny, og saa kan man ikke tale om, at der foreligger nogen Skattereform. Dette synes mig kun at være en ren teoretisk Indvending. Jeg ved ikke, hvorfor det i og for sig skulde være nødvendigt, at en Skattereform medfører Nedsættelser af Skatterne, da man meget vel kunde tænke sig en Skattereform, som medførte en Forhøjelse af Skatterne; men det er kun rent teoretisk set, naar det siges, at Forslaget af den anførte Grund ingen Skattereform er; thi det praktiske Enderesultat af det hele er dog en Nedsættelse og en væsentlig Nedsættelse i Skatteydelse, de samlede Skatter til Stat og Kommune. Men saa siger den ærede Finansminister, og det er hans Hovedindvending mod Lovforslaget, at det, man vil indføre, i Virkeligheden kun er et Omsvøbsdepartement for at skjule, hvad der i Virkeligheden foregaar, nemlig, at Statskassen betaler 1,841,000 Kr. til Landkommunerne, og at der bliver udskrevet ny Kommuneskatter i nogle Kommuner for at dække Udgifterne i andre Kommuner. Det er ganske mærkeligt, synes mig, at den ærede Finansminister har kunnet komme til denne Opfattelse af Lovforslagets Indhold. Jeg har mangfoldige Steder set Opfattelser af disse Lovforslag og hele Skattereformen gjort gældende, som i høj Grad tydede paa, at man enten ikke havde læst Lovforslagene eller ikke havde forstaaet dem. At noget saadant skulde kunne siges om den ærede Finansminister, havde jeg dog ikke ventet; men jeg har ikke kunnet forstaa ham anderledes, end at han enten har taget sig det meget let ved Gennemlæsning af disse Lovforslag eller ikke har forstaaet, hvad han har læst. Jeg skal, hvad dette Punkt angaar, først holde mig til et mindre Tilfælde i den ærede Finansministers Udtalelser. Den ærede Minister udtalte saaledes, Spalte 674:

„Jeg skal her blot indskyde den Bemærkning, at naar Opgaven særlig er den at lette Trykket for det stærkt beskattede og stærkt overbebyrdede Hartkorn, vil man næppe naa dette Resultat ved at følge et Fordelingsprincip, der gaar ud paa, at alle Kommuner faa lige meget pr. Td. Hartkorn.“

Det er ganske besynderligt at høre, at den ærede Finansminister har faaet det ud af dette Forslag; at alle Kommuner ville faa lige meget pr. Td. Hartkorn, naar Forholdet dog er det, hvad der for Resten utrykkelig og med rene Ord staa udtalt, at $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten skal fordeles mellem Kommunerne i et ganske andet Forhold end Hartkornet. Det synes at tyde